

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **B. T. A.**, zast. advokátem JUDr. Martinem Šmerdou, se sídlem v Brně, Vránova 39, proti žalovanému: **Policie České republiky**, Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Brno, Referát cizinecké a pohraniční policie Hevlín, o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 29. září 2005, č. j. 55 Az 112/2005 - 10,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III.** Odměna advokáta JUDr. Martina Šmerdy **se určuje** částkou 1279,30 Kč, která mu bude vyplacena z účtu NSS do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce jako stěžovatel brojí proti usnesení shora, kterým byl návrh žalobce ze dne 8. 9. 2005 na přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2005, č. j. SCPP-9/BR-7-SV-2005 odmítnut. Tímto rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnuto o zajištění osoby žalobce podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění.

Stěžovatel podal kasační stížnost, neboť se domnívá, že pro odmítnutí jeho žaloby neexistovaly relevantní důvody, tedy dle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) - z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Stěžovatel k závěru Krajského soudu v Brně o opožděnosti podání žaloby, neboť tato byla podána dne 16. 9. 2005, a vzhledem k tomu, že rozhodnutí správního orgánu nabylo právní moci dne 10. 8. 2005, byl posledním dnem lhůty k podání správní žaloby den 9. 9. 2005, vyslovuje nesouhlas.

Stěžovatel tvrdí, že dne 8. 9. 2005 podal ke Krajskému soudu v Brně prostřednictvím doporučené zásilky žalobu, která měla totožné obsahové a formální náležitosti, stěžovatel ji však opomněl podepsat, proto dne 16. 9. 2005 adresoval soudu totožné podání, které již bylo opatřeno jeho podpisem. Vzhledem k tomu, že absence podpisu není neodstranitelným nedostatkem podání, pro který by nemohlo být v řízení pokračováno, má stěžovatel za to, že soud měl k podání ze dne 8. 9. 2005 přihlížet jako k žalobě, která byla následně doplněna o chybějící formální náležitost podáním ze dne 16. 9. 2005 jako k žalobě podané v zákonné lhůtě a měl o ní vést řádné řízení.

Stěžovatel poukázal na § 37 odst. 5 s. ř. s., dle něž předseda senátu vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu. Podle názoru stěžovatele v tomto případě měl předseda senátu po obdržení návrhu ze dne 8. 9. 2005 vyzvat navrhovatele k odstranění chybějícího podpisu a teprve po neodstranění této vady návrh odmítnout. Stěžovatel dále odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2005, č. j. 5 Afs 16/2003 s tím, že si je vědom toho, že právo přístupu k soudu je omezeno podmínkami přípustnosti opravných prostředků, nicméně tyto podmínky musí sledovat svůj legitimní cíl a neměly by omezovat jeho právo na spravedlivou ochranu.

Stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí Krajského soudu v Brně a vrácení věci k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti podáno nebylo, ač tuto možnost žalovaný měl (č. l. 18 soudního spisu).

V souladu s ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné (ust. § 103 odst. 1 písm. c/ cit. zák.) nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (ust. § 103 odst. 1 písm. d/ cit. zák.), jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédne. Skutkovým základem pro rozhodnutí kasačního soudu se tedy mohly stát pouze skutečnosti a důkazy, které byly uplatněny před soudem, který vydal napadené rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně v mezích důvodu uplatněného ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodů tvrzené nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení. Toto ustanovení je možno aplikovat pouze na rozhodnutí dle § 46 a § 47 s. ř. s.

Ze soudního spisu předloženého Nejvyššímu správnímu soudu plyne, že na č. l. 1- 4 je založena žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného, č. j. SCPP-9/BR-7-SV-2005 ze dne 10. 8. 2005, o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 zákona

o pobytu cizinců. Tato žaloba je datována dnem 8. 9. 2005 a z razítka podatelny Krajského soudu v Brně otištěného na rubrice žaloby je zřejmé, že žaloby byla podána tomuto soudu dne 16. 9. 2005, a to 2x bez příloh a osobně. Rovněž lze vyčíst, že pracovníci tohoto soudu provedli dne 19. 9. 2005 lustrum s negativním výsledkem. Stěžovatel doplnil žalobu podáním ze dne 22. 9. 2005, jež došlo Krajskému soudu v Brně dne 26. 9. 2005, kterým stěžovatel doplnil žalobu o opis napadeného rozhodnutí žalovaného.

Tvrzení stěžovatele o dvojitém podání jeho návrhu (žaloby), tedy první dne 8. 9. 2005 bez podpisu a druhé dne 16. 9. 2005 s podpisem, nemohl Nejvyšší správní soud vzít za prokázané, navíc tato stěžovatelova námitka zůstala pouze v rovině tvrzení bez dalšího důkazu, např. podacího lístku nebo doručenky, podal-li stěžovatel první žalobu prostřednictvím doporučené zásilky, jak uvedl v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se tedy ztotožnil s rozhodnutím Krajského soudu v Brně, který žalobu odmítl pro opožděnost, neboť zákonem daná 30denní lhůta k podání žaloby ve smyslu § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců dodržena nebyla.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že nebyly zjištěny vytýkané vady správního řízení, pro které měl soud I. stupně napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Pokud se po přezkoumání rozhodnutí správního orgánu v intencích soudního řádu správního, onen soud ztotožnil se závěry obsaženými v rozhodnutí žalovaného, když tyto závěry shledal správnými, nezbylo mu, než žalobu proti rozhodnutí správního orgánu zamítnout.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že důvod uvedený v kasační stížnosti stěžovatelem podřazený pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., nebyl prokázán, a proto podanou kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. Protože úspěšný žalovaný žádné náklady neuplatňoval, resp. mu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud mu nepřiznal náhradu nákladů řízení. Soudem ustanovenému advokátovi byla odměna stanovena podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění vyhl. č. 68/2003 Sb. ve výši 1000 Kč a náhrady hotových výdajů 75 Kč dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, zvýšený o sazbu DPH ve výši 204,30.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 22. června 2006

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu